

Iapa de cuarț

Lorena.craia

Rupestreu, ponorul de ape,
Alunecă-n brațe de iele,
Brăzdând printre niște hârtoape
Poiană de crude nuiele.
La marginea ei, odihnește
Pădurea de seculari
Și-n mijloc, magnific, domnește
Stejarul dintre stejari.

Călare, pe-un roib de argint,
Un tânăr din neguri răsare,
Cătarea din noapte ferind,
Ducând-o, în tropot, spre zare.
Potrivnică-i este cărarea,
Și vântul în piept se-opintește -
C-un muget, își strânge suflarea,
Când luna, pe poale-l primește.

Sleit de o fugă nebună,
Descalecă lângă stejar
Și-n tihnă, sub clarul de lună,
Aprinde văpăi din amnar.
Din limbile roșii de foc,
Scântei dăntuiau pe mălini
Și luna se prinse în joc,
Pe ochii-i de patimă plini.

Stejaru'-ndură să-i vorbească
De iapa de cuarț dintr-un crâng,
Cu sălcii ce par să zdrobească
Oglinda de lac ce o plâng:
„Pe ea o-mblânzești dimineața,
Când roua îi calcă-n copite
Și bobul se-ascunde-n fâneața
Câmpiilor proaspăt cosite.”

În zorii ce tocmai mijeau
Din negura nopții, călare,
Un tânăr, cu ochi ce-i sclipeau,
În crângul de sălcii dispăre.
O vede păscând lângă lac
Cum rumegă poamă cu poamă;
În rouri, pe coadă cum zac

Culorile-i tulburi din coamă.

„Trecuturi din mine te sapă
Și limba-ți prea rece și udă
Îmi spumegă liniști și-ndoapă
Din rana deschisă și crudă.”
„Pe mine m-auzi dimineața,
Când roua îmi calcă-n copite
Și bobul se-ascunde-n fâneața
Câmpiilor proaspăt cosite.”

În liniște, iapa se-adapă,
Cu ochiul pe ram, împietrit -
Lăsase să-i scape din pleoapă
O lacrimă-n prasiolith.

„Pe ea o-ncălzești cu sărutul
Luminii, ce-i cade pe față,
Pe ea o adapi din țesutul
Dorinței din ochii-carafă.”

„Trecuturi din mine te sapă
-n lumina, ce naște o undă,
Din ochii mei, vino, te-adapă,
Dorințele-n mine abundă...”
„Pe mine-ncălzești cu sărutul
Luminii, ce-mi cade pe ceafă
Și eu mă adap din țesutul
Dorinței din ochii-carafă.”

În liniște iapa se-adapă,
Cu ochiul pe ram, coralin -
Lăsase să-i scape din pleoapă
O lacrimă-n jasp cristalin.

„Îți stă la călcâi, liniștită,
Ferită de strânse lasouri,
Cu vorba ei dulce, -amuțită,
Purtată pe vântu-n ecouri.”

„Trecuturi din mine te sapă,
Dar stai liniștită, sub nouri;
Din trupul meu, vino, te-adapă,
Te port ca pe vânt, în ecouri...”
„Îți stau la călcâi, liniștită,
Ferită de strânse lasouri,
Cu vocea mea dulce, -amuțită,
Mă porți ca pe vânt, în ecouri...”

În liniște, iapa se-adapă,
Cu ochiul pe ram, atârnat –
Lăsase să-i scape din pleoapă,
O lacrimă-n onix turbat.

„Și pasu’-și scoboară-n odaia
Doritelor dezinvolturi,
Din coapse crescându-și văpaia
Ce naște suav peste nuri.”

„Trecuturi din mine mai sapă
Și buze-nfloresc peste guri...
Din coapsele mele te-adapă
Și naște-mă din ai tăi nuri.”
„Eu pasu`-mi scobor în odaia
Doritelor dezinvolturi,
Din coapse crescându-mi văpaia
Ce naște pe tine din nuri.”

În liniște iapa se-adapă,
Cu ochiul pe ram, ochiul gol –
Lăsase să-i scape din pleoapă
O lacrimă în carneol.

„Pe ea o adormi în statuie,
Din daltă-i cioplești zece vise,
Potcoavele-i stând fără cuie,
Din pulpe crescându-i narcise.”

„Trecuturi din mine nu sapă.
Cu limba-ți prea caldă și moale,
Din tot ce sunt eu, tu te-adapă,
Toți sfinții din mine să scoale!”
„Pe mine m-adormi în statuie;
Din dalt-ai cioplit zece vise,
Potcoavele-mi sunt fără cuie,
Din pulpe-mi cresc astăzi narcise.”

Din palme-căuș ea se-adapă;
Cu ochii și coama cărunță,
Lăsase să-i scape din pleoapă
O lacrimă-n silex de nuntă.

Stejarul se-nclină pe ei,
Din ramuri le face divan,
Pe liniști le spulberă tei,
Cu perna din bolovan.
Clivajul se-ncântă pe moaște,

Și iapa se sparge-n femeie.
Din searbăd, din tot, ea renaște,
Înfiptă-n grumaz, o camee.

11-15 mai 2016, Constanța